

Đề bài

Em hãy kể lại
một kỷ niệm thời
thơ ấu làm em
nhớ mãi.

Bài làm

Tuổi thơ của ai cũng có nhiều kỉ niệm và thường khi nghĩ lại người ta thường nhớ về những kỉ niệm gây ấn tượng nhất. Tôi cũng vậy, mỗi lần theo mẹ ra chợ, được mẹ mua cho những quả roi ngọt lịm, trong tôi lại hiện lên một kỉ niệm cũ đáng nhớ, đó chính là kỉ niệm về một lần nghịch ngợm của hai anh em.

Trong những dịp nghỉ hè, tôi thường được bố cho về quê. Tôi rất thích về quê bởi đó tôi có một người anh họ. Anh hơn tôi một tuổi và rất quý tôi. Mỗi lần về quê, anh thường dắt tôi đi chơi khắp nơi. Anh đi đằng trước, tôi lữn cữn chạy theo sau. Những khi tôi mỏi chân, anh thường cõng tôi trên lưng, chạy nhong nhong. Ngồi trên lưng anh tôi thích chí cười khanh khách. Quê tôi có bờ lau trắng xóa. Những lúc đang chơi đuổi bắt, không thấy anh đâu, tôi khóc xé lên, anh từ đâu chạy đến, rắc lên đầu tôi những cánh hoa khiến tôi tròn mắt ngạc nhiên. Đặc biệt, tôi rất thích mỗi khi anh và bạn anh thi thả diều, nhìn cánh diều bay trên bầu trời cao lồng lộng, tôi không bao giờ thấy chán. Anh chiều tôi là thế nhưng tính nhõng nhẽo của tôi đã gây nên một tai nạn. Hôm đó, anh dắt tôi đi đến nhà một người bạn. Trên đường đi, tôi bỗng nhìn thấy một cây roi quả sai vô cùng. Những quả roi chín thành từng chùm trông thật thích mắt. Tôi dừng lại và chỉ lên những chùm quả đang lấp ló trong tán lá. Tôi muốn ăn roi. Anh định trèo lên hái cho tôi. Anh đứng ngược mắt nhìn lên và lắc đầu: “Cây cao quá, anh không trèo được. Thôi, đi cùng anh ra chợ, anh sẽ mua cho em”. Tôi nhất quyết: “Không, em thích cả chùm cơ! Ở chợ không có roi giống thế này”. Dù anh thuyết phục thế nào, tôi cũng không chịu. Anh càng dỗ, tôi càng bướng và tôi đã ngồi bệt xuống đất, nước mắt bắt đầu chảy dài, tay chân đập loạn xạ. Tôi biết anh nhất định sẽ hái cho tôi khi thấy tôi khóc. Và quả thật, tôi đã thắng, anh kéo tôi đứng dậy, lau nước mắt và nói: “Em nín đi, anh sẽ hái cho em chùm quả đó”. Anh dắt tôi đến cổng nhà bác có cây roi, gọi cửa và tôi thấy có một bác chạy ra, anh xin phép bác cho anh được hái một chùm roi. Bác đồng ý nhưng dặn anh tôi phải cẩn thận vì cành roi rất giòn. Anh trèo lên, trèo thật cao để hái được đúng chùm roi tôi thích. Nhưng khi đang hái thì anh trượt chân, ngã nhào từ trên cây xuống. Tôi thấy anh ngã thì chạy đến hỏi: “Anh có đau không?” Anh gượng cười, nói: “Anh không sao đâu. Em cứ yên tâm”. Nhưng không phải thế, anh bị gãy chân...

Bố về quê, biết anh bị gãy chân vì tôi. Bố đã mắng tôi nhưng anh lại nói với bố: “Tất cả là tại cháu, chú đừng mắng em kéo nó sợ”. Dù tôi có bày ra chuyện gì, anh cũng luôn che chở cho tôi. Anh là người anh tuyệt vời của tôi. Kỉ niệm đó mỗi khi nghĩ lại, tôi lại thấy cay cay nơi sống mũi.